

Modi, manden & magten

Under valgkampen 2014 lancerede Narendra Modi det holografiske valgmøde. På nøje fastlagte dage ville han lade sig beame ned i 30-40 landsbyer af gangen, og tale til befolkningen som en anden Obi Wan Kenobi – den gamle Jedi-ridder fra Star Wars. Han ville stå på scenen i fuld 3D-figur, som en lysende avatar, med tusindvis af bønder i sin hule hånd.

Det var et forunderligt syn. På scenen stod en holografisk stueplante og blafrede i vinden. Modi sad på en stol og drak holografisk vand, som han hældte op fra en kande, og det hele virkede så troværdigt, at man ganske troede han var der; Knivskarpt og med dybde, bortset fra en flimrende blå aura, der gav ham et lettere guddommeligt skær. Snart glemte tilskuerne, at de stod foran et lysshow. De piftede og klappede og kom med tilråb når han hånedede Nehru/Gandhi-klanen. Og når showet var omme, ville enkelte rustikke typer fra publikum kigge bag forhænget, for at sikre sig, at han ikke gemte sig dér.

Modi er den første og eneste politiker, der har anvendt 3D-teknologi til valgmøder, og det krævede en velsmurt organisation, at koordinere det samlede show. Mindst 30-40 teams kørte ud i landdistrikterne med bus og lastbil, hvor de fandt en passende location. Her opførte de en scene til formålet, meget lig dem, man så på 80'ernes grønne Tuborg-festivaler i danske provinsbyer. Et team af teknikere knyttede lyd- og lysinstallationer op til det centrale studie via pc og parabolantenne. Alle aktiviteterne blev koordineret fra en højteknologisk kommandocentral i Modis hjemstat Gujarat, drevet af professionelle projektledere og IT-eksperter, der havde forladt deres gode jobs i konsulentbranchen for at tjene den hindunationale sag. Det var hér Modi afsluttede dagen af med et sidste virtuelt show, efter at have gennemført 4-5 store massemøder over hele landet.

De holografiske valgmøder var en genialitet, der på alle måder afspejlede Modis forcer: Hans flair for IT-baserede løsninger, hans organisatoriske tæft, hans utrættelighed. Modi afviklede i alt 14 3D-shows, som blev set af 15 mio. mennesker. Blandt storbyens mere veluddannede publikum befæstede det Modis image som den stærke mand, der kunne bringe Indien på rette køl. I modsætning til hans konkurrent, Rahul Gandhi, der havde brugt 10 år på at reformere Kongrespartiets ungdomsafdeling uden synderlig effekt.

Samtidig kastede showet et lettere guddommeligt skær over Modi, som han stod der og flimrede på scenen med en blå aura. Måske mest i landsbyerne og blandt de mere gudfrygtige segmenter af befolkningen, hvor det guddommelige snildt kan manifestere sig i en fysisk virkelighed. Modi var både flygtig og fjern på samme tid. I den forstand kastede de holografiske møder også lys over hans skyggesider. Modis kampagne byggede på en stærk personkult, med ham selv som eneste omdrejningspunkt. Han var både karismatisk og narcissistisk, en effektiv leder, men også enerådig og autokratisk.

Frem for alt var Modi en mand af folket, én af deres egne, en lavkaste, der mod alle odds havde kæmpet sig op gennem systemet. I modsætning til kronprinsen fra Kongrespartiet, Rahul Gandhi, der havde fået det hele foræret men virkede som en, der ikke rigtig orkede magten. Modi vidste hvad der rørte sig blandt folk. Han lovede dem fast arbejde, rent vand og strøm døgnet rundt. Han lovede dem skoler og hospitaler og en effektiv regeringsmagt; "Minimum Government, Maximum Governance" var hans faste refræn, og henviste til sin egen delstat Gujarat, hvor han havde leveret netop dét gennem de seneste 13 år. Og han tordnede mod Nehru/Gandhi-dynastiets inkompetence og Kongrespartiets korrupsion. Han lovede vækst og værdighed, mens Rahul Gandhi fortsatte ud af det gamle spor med løfter om madkuponer og statslige subsidier, som var det nådegaver fra den høje hersker.

Modi vandt en historisk sejr. BJP fik absolut flertal i det

nationale parlament og kunne nu herske uden støttepartier. Det var første gang i 30 år at et parti fik absolut flertal i parlamentet. Sidst det skete, var i kølvandet på Indira Gandhis død, hvor Rajiv Gandhi sejrede på en bølge af sympati. Der blev sat punktum for 25 års besværlig koalitionspolitik. Narendra Modi er i dag Indiens mest magtfulde statsminister siden Indira Gandhi. Men hvem er han og hvad vil han? Bliver han manden, der besejler den hindunationale revolution? Eller påfører Indien en ny dynamik, og økonomisk udvikling? Eller bare Indiens 14. statsminister, der – som alle andre – må underkaste sig folkestyrets luner og besværligheder?

Den rene vare

Narendra Modi var på mange måder den perfekte kandidat for BJP, for han byggede bro mellem partiets to fløje, de liberalt orienterede erhvervsfolk og de hindunationale ideologer. Hans valgkampagne nød godt af store pengegaver fra Big Business og rige indere i udlandet, og den paramilitære organisation RSS kvitterede med tusindvis af velordnede partisoldater til alt det praktiske arbejde (se kapitel: *Hardcore Hindu > Verdens største NGO*).

Normalt blandede RSS sig ikke i valg handlinger, i egen optik var de hævet over det smuds, der kendetegnede det politiske liv i Indien. Men i 2014 kastede de sig helhjertet ind i valgkampen, for første gang i mere end 40 år. Dels var en valgsejr afgørende for den hindunationale vækkelse, i lyset af de to seneste nederlag, dels var Narendra Modi den ideelle kandidat set med RSS-øjne. For der var ingen, der kunne betvivle Modis ideologiske ballast. Han meldte sig ind i RSS som 8-årig, og som 18-årig fuldbyrdede han sin tilknytning til Hindutva-bevægelsen, da han kort efter sit bryllup forlod sin unge kone og satte kurs mod Himalaya. I to år var der ingen, der hørte fra ham, og da han endelig vendte hjem, slog han sig ned i RSS hovedkvarter i Ahmedabad, mens han hustru blev boende i landsbyen. Og der bor hun stadig. Det var først i 2002, at det blev offentligt kendt, at Modi var gift.

Det var en meget indisk fortælling: Historien om asketen, der undsagde jordiske liv, for at hellige sig en større sag; i dette tilfælde nationen. Det var en historie, som blev genfortalt i ét væk, og bidrog til myten om Modi som nationens frelser. Dertil kom fortællingen om mønsterbryderen, der endte som statsminister mod alle odds. Den ydmyge søn af en chai-wallah, der bryggede te på banegården i landsbyen Vadnagar og siden flyttede ind til RSS, hvor han lavede mad, vaskede tøj og gjorde rent i hovedkvarteret. Snart fik ledelsen syn for hans evner. Han steg i graderne, var en dygtig organisator, og under Indira Gandhis diktatur fra 1975-77 fik han til opgave at sikre den fortsatte omdeling af illegal Hindutva-litteratur. Han rejste rundt i landet forklædt som yogi, med tasken fuld af løbesedler. Han blev ikke fanget af politiet. Samtidig blev han forfremmet til *Pracharak*, og blev dermed en del af RSS inderkreds – den lille kerne af fuldtidsmedlemmer, der tager kyskhedsløftet og vier deres liv til sagen.

I 1985 blev han overført til BJP, hvor hans organisatoriske evner først blev brugt i partiets valgkampagner, og senere i planlægningen af Advanis store Toyota-pilgrimsfærd i 1990, der kickstartede kampen om et Rama-tempel i Ayodhya. Da BJP kom til magten i 1998, blev han indsat som forbindelsesofficer mellem RSS og BJP, med direkte adgang til statsminister Vajpayee. Modi skulle koordinere indsatsen mellem de to organisationer, og sikre, at den hindunationale ideologi ikke blev alt for udvandet i det politiske spil. Det var det bedst tænkelige tidspunkt, at indtræde i magtens korridorer, for BJP havde aldrig stået stærkere. Og det kom også Modi til gode. I 2001 blev han indsat som delstatsleder i det BJP-styrede Gujarat. Udnævnelsen skete per dekret fra statsministeren, der mente at den siddende delstatsleder havde mistet grebet. Modi kvitterede ved at omdanne Gujarat til den stærkeste BJP-bastion i hele Indien.